

"אחת שאֵלתי מאַת ה' אותה אֶבְקֶשׁ; שְׁבִתִי בְּבֵית ה' כָּל יְמֵי חַיֵּי; לְחַזוֹת בְּנַעַם ה', וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ." (תהלים כז, ד)

שבת קודש, תשע"א
פרשת דברים
פסוק
עלון מס. 84

הגיליון יוצא לכבודו ולעילוי נשמת
הצדיק האדמו"ר
הבבא אלעזר אבן חצירא
בן רבי שלום מאיר זיע"א

בית ה'

נקודה למחשבה - עמונה ומאירה בפתיחה לפרשה

הקרוב על הכתר

הצבעים יבחרו את צבעי המוטבע על נופים אלו או על ברבורים צחורים כסמל לאיכות מוצריהם. אני צבע לבוש הרופאים והאחיות בשל הטוהר שאני משדר. כהני הדת היהודיים ילבשו בגדי לבן בעת שירותם בבית המקדש כסמל לטהרה ורוחנית. הכלה ביום המאושר בחייה, תלבש שמלה לבנה כדי להדגיש את ההתחדשות והתמימות שכרוכה בי. גם בעיתות קרב כאשר יחליטו מפקדי הצבא להיכנע לאויב העדיף עליהם בכוחו, הם יניפו דגל לבן, צבע של כניעה וקבלת מרות האחר. אי לכך אני דורש את המלכות הבלעדית על עולם הצבעים!"

"נראה לך?!", התריס הצבע הסגול, "אני מייצג את החוש השישי, האינטואיציה שקיים אצל האדם ומאפשר לו לחזות בדמיונו המפותח את העתיד העמום והבלתי נודע. אני צבע שמזוהה עם עולם המיסטיקה (תורת הנסתר, הקבלה). פחדנים והססנים, נשים הרות, אנשים חרדים לגורלם, או כאלה שלא גיבשו את זהותם בחיים, יבחרו בי כקיר תומך ומגן עקב תחושת הביטחון שאני נותן. אני מאופייין בצבע המזוהה מאוד עם גיל השיבה שוחר השמרנות והרצינות. הבו לי כבוד!", דרש.

כאן, הצבע האדום שהתאמץ להאזין לפולמוס לא יכול היה יותר להתאפק. הוא האדים מכעס וצעק בלהט: "שתקו כסילים! אני הנציג הבלעדי של: האנגריה, האש, החום, התשוקה, מרץ הנועורים, אומץ, חושניות, דחף ועוצמה. בשל צבעי הבלוט והמושך את תשומת הלב והעין אופיע על מסרי וסימני אזהרה מפני סכנה כמו: תמרורים, רמזורים, התראות (כמו "הקו האדום" בכינרת, "צבע אדום" בישויו עוטרף עזה ו"דגל אדום" המתנוסס מעל סוכת המציל בחוף הים), אני אייצג את המלחמה והדם לצד סמלי עזרה ראשונה וגורמי הצלה ועוד. כמו כן, הרגש האנושי הבסיסי, האהבה, יבוא לכלל ביטוי בציור או תמונה של לב אדום או פרחים אדומים כביטוי לרגש חיוני זה. אני המשפיע הישיר על מערכת העצבים ומבט בי גורם לגירוי חושים רדומים אצל תשושי כוח/נפש חסרי/מרוקני אנרגיות. פוליטיקאים וידוענים יצעדו על שטיח אדום המדגיש את הכבוד והמעלה שגנוזים בי. אילולא אני העולם היה חיוור כירח הקר והמשעמם. אני אמלך ולא, אצא למלחמה נגדיכם ואשרוף אתכם בכעסי!", איים השליט האנרגטי.

"מה קורה לכם?!", היסה אותם הצבע הכחול, "שאו מרום עיניכם ותראו אותי משוח על הרקיע ללא עוררין. אני מסמל את הרגשות העמוקים בין בני האדם. את החשיבה הלוגית לעומק, הרעיונות וההגות, אני לא סובל שטחיות ופזיזות, רדידות וקלילות יתר. כולכם זקוקים לי ולמרותי. בלעדי תהיו חסרי עומק וחשיבות!", חרץ בטון עמוק.

זה קרה לפי האגדה, בתקופת ראשית הימים, אז פרץ ויכוח חריף בין הצבעים למי מגיע משפט הבכורה? כל אחד צידד בדתו ונתונו ומעלותיו - בעקשנות. עד לאותו מזג אוויר סוער במיוחד...

היו אלה ימיו הראשונים של העולם הגדול. בזה אחר זה הוכרזו בעלי החיים כנתינים מסווגים לפי שייכותם הטבעית. את השלטון על החיות תפס האריה הגדול, מטיל היראה. את המלכות על הבהמות נטל השור החזק והענק, השליטה על בעלי הכנף נמסרה לאלוף הדורסים, הנשר. לקראת סיום נבחר נזר הבריאה, האדם, כשליט על להיות רודה בכל אלו וגם - בדגת הים.

הכל התנהל בסדר מופתי על מי מנוחות, אך את השקט והשלווה שאפפו את ראשית הבריאה - הפרו לפתע קולות מלחמה רועמים במיוחד. אלו הכו גלים בכל מקום והדיהם נשמעו מתגלגלים בכל פינה. מקורם הגיע מכיוונו של מגוון הצבעים הקיימים על פני האדמה שיצאו בסערה אחד על רעהו.

כל אחד טען בלהט כי הוא החשוב ביותר ולו מגיע הכבוד להיות מוכתר בתואר היוקרתי והנחשק: "מלך הצבעים". כל צבע גייס לטובתו שלל טיעונים משכנעים ונקודת המוצא מן הסבך נראתה - רחוקה מתמיד.

ראשון בא הצבע הירוק והתרברב: "אני הצבע המוביל בנופי העולם: ביערות, בגנים, בצמחים, בעלים, בפארקים ובפרחים מהיכן שתביטו תראו אותי מצוי בשפע רב. אני סמל הטבע, השלווה והרוגע, הפריחה והלבול, השלום וההרמוניה על האדם. קיומי גורם להשפעה של הרפיה מועילה על נפשו. לכן, ביום מן הימים, יבחרו אותי בצבע המסמל את המנתחים וחדרי הניתוח וכן בבתי הספר מפני ההשראה המטיבה והמאזנת שיש לי על נפש האדם בכלל, והחולה/התלמיד בפרט. מנהיגים ומדינאים, נשיאים וראשי ממשלות ישתמשו בי בנאומיהם על חזונום ליחסי שכנות טובים עם האומות שמסביבם בתיאורם הנוסטלגי על יונת השלום האוחזת בפיה עלה-זית ירוק, כסמל לתקווה. אני אבחר כאובייקט מועדף של המפלגות הפוליטיות שחרטו על דגלן את נושא שימור איכות הסביבה שיקראו: "הירוקים", "עלה ירוק", וכדומה. לי הכתר!"

"מה פתאום?!", העיר הצבע הלבן, "אני דגל הטהרה, הניקיון והקדושה. בחורף אני מצוי בשפע על מדרונות וקודקודי ההרים המושלגים כסמל לניקיון וזכות. יצרני חברות חומרי הניקוי וחברות

ומאוחדת, כסמל של תקווה, אחדות, שלום, אהבה וסימן מעודד לקראת יום המחור שיהיה - טוב יותר".

"אלה הדברים, אשר דיבר משה, אל כל ישראל". "משה", המנהיג, בעל הראיה האובייקטיבית והמפוכחת, ידע לפלס מסילות: "אל", כלפי, לבבות העם, לא 'כמעט', 'רוב' ולא 'בערך', אלא: "כל ישראל". כולם ביחד וכל אחד לחוד מצאו בו: עניין, טעם ושיחה משותפת. הייתכן הדבר?! הרי העם התחלק ל-12 שבטים שונים שכל אחד מביניהם התאפיין בנקודה ייעודית שרוממה ושבדלה אותו משאר השבטים, אז איך באמת ניתן לרצות את כולם? איך שייך לדבר לזרמים שונים במהותם ולהשיג את אותה תוצאה? התשובה נעוצה בתחילת הפסוק: "אלה הדברים". משה רבנו התנהל כאן בטקטיקה של: 'הפרד ומשול', הוא היה רב-אומן להפריד בין הייחודיות של כל שבט לבין המטרה האידיאלית - כינון שלום, הצלחת ואחדות העם. "משה", שכשמו כן הוא מלשון 'משיח' (השווה: שמות ב, י) לקיחה והפרדה של דבר ממשנהו, דיבר אל הנקודה המייחדת שקיימת בכל שבט ושבט ובד-בבד השכיל בתבונתו לקרב את לבבות ישראל סביב המטרה העליונה והתכליתית של האהבה, השלום, הכבוד ההדדי והדו-קיום. משה אמר לשבטים: "נכון שאתם שונים זה מזה. אבל אין בכך עילה מוצדקת להרוס את העתיד, את הצלחתנו כעם נבחר?! כולם צריכים להיות שקועים במאמצים להצליח ופחות בתיאוריות ובאופציות מי: יקטוף את זרי ההצלחה, יגזור קופונים, או יסיר את הלוט בסופו של דבר? אחרי ככלות הכל: אחים אנחנו, אב אחד לכולנו ותורה אחת ניתנה לנו קטן כגדול כאחד!" מפני כך נכתב: "הדברים", כי ברמת העיקרון אכן כל שבט משבטי ישראל זכה לדיבור מיוחד וממוקד ביחס לעליונותו על האחר בתחומו שלו, כך שהיו כאן הרבה "דברים", דיבורים רבים שכל אחד התייחס לשבט מסוים, פיאר את תכונותיו בכבוד רב והכתירו כמלך ושליט בלעדי במרחב התרבותי האינטלקטואלי והרוחני הפרטי שלו [וכן הוכיחוהו על פי אופיו וכישוריו כשלא התנהג כשורה]. אך כל זאת לא פגע ב"כי הוא זה", במטרה הסופית, התכליתית, במרקם העדין, האנושי והכללי של אחדות ואהבת ישראל.

גם אנחנו, אם נצליח לגייס ולהעצים את הנקודה של משה המנהיג שטמונה בכל אחד מאיתנו, נוכל בקלות לגשר על פערים ולצמצם חילוקי דעות ומאבקי שליטה זוללי כוח עם עמיתים ושותפים. זה יקרה כאשר נשים דגש מרבי על משקיענות במצליחות ופחות במחשבות על גזירת קופונים ופולמוסים סוחטי אנרגיה בנוסח: "מי בראש?". שומה עלינו לבנות גשר ולפתוח חלון הזדמנויות בינינו לבין אחרים במקום חומות ומגדלים, להכיר בעליונות של כל אחד ועם זאת לדעת את ערכנו, אנו.

מנכ"ל חברת המחשבים "דל", מייקל דל הציג את מתווה מערכת היחסים המשותפת שלו עם נשיא החברה ומנהלה הראשי, קווין וולינס: "אני דואג למה אנחנו צריכים לעשות כדי להצליח? כל כך הרבה צריך להיעשות - ואסור שנהיה מוטרדים מן השאלה: 'מי יעשה את זה?' או גרוע יותר: 'לזכות מי זה ייקף?'".

מסרון

"הכישורים שונים - האנשים מאוחדים"

לתגובות: 054-849-5606, אמייל: bethashem@gmail.com - רוצים לקבל את העלון בקביעות לדוא"ל, הגישו בקשה לכתובת הנ"ל.

מעוניינים לקרוא מאמרים נוספים מאת העורך ראו בעלון החדש "הידברות, עונג שבת" קריאה מהנה!

בברכת "שבת שלום ומבורך" לכל הקוראים היקרים מאת העורך וכותב המאמרים - יונתן דדון

העלון מוקדש להצלחה בתורה ויראת שמים ולכל העניינים ברוחניות ובגשמיות של הילדים היקרים והנעימים חיים וויטאל וניתאי בני אילנית

"חה-חה-חה", צחקק לעומתם הצבע הצהוב, "מה שווים כל ההרצאות שלכם בלעדי! אני מסמל את הדבר הכי חשוב בחיים: השמחה, הקלילות והעליזות. אדם שיש לו הכל והוא עצוב, הוא 'כלומניק' אמיתי. השרוי במצב רוח מרומם יקרא: "צהוב פנים", או: "בעל פנים צהובות", על מנת להדגיש את שמחתו ושבועות רצונו המליאה. העולם, בלעדי היה אפרורי כביום סגריר. אני מסמל את: החום, הספונטאניות, הצחוק, והפתחות. השמש המעניקה לכדור הארץ חיים ואור צבועה בי. הירח צהבהב כמותה, כי הוא מקבל את אורו ממנה. אנשים המרעיפים אהבה ותשומת לב ללא גבול על עמיתיהם מכונים: "אנשים חמים וסימפטיים", בדגש על רגשותיהם החיוביים וכוח הנתונה המיוחד שלהם, ממש כמו השמש שמעניקה ללא תמורה, חמימות, כי רצונה התמידי הוא לתת. בקשת הפוליטית, המפלגות הליבראליות המודרניות יבחרו בצבע צהוב כאלמנט המסמל את החופש האישי של כל אדם. קבלו את מלכותי העליזה והחיונית עכשיו!", קבע.

כך בזה אחר זה ניגש צבע אחר צבע, גוון אחר גוון, לבימת הנואמים ודרש את הכתר וההכרה בעליונותו. השחור צידד ברשמיות וביוקרתו הכובשת. הכתום טען בלהט לתסיסה והמרדנות שהוא משדר, על התחבבותו בקרב הצעירים ובני הנוער תאבי המהפכנות שבועטים במוסכמות, פירות ההדר הכתומים עתירי הוויטמינים לגוף האדם. הארגמן הצביע על הממלכתיות והאצולה שהפכו אותו כצבע הנבחר על המושלים והרוזנים וכן הלאה. תורת הצבעים נפרשה כאן על כל רבדיה: הפיסיים והפיסיולוגיים, ופתרון - אין!

צעקות הנוכחים הרעידו את השמיים והגיעו עד שערי רקיע. מישהו שם התעצבן! להקות עננים ססו במהירות ומלאו את קו האופק בצפיפות. קולות רעמים נשמעו מתגלגלים מכל עבר והם המיסו את לבבות הצבעים המפוכחים. מטר גשמים סוחף ניתן ארצה והכניס קור ומורך במחנות גדודי הצבעים. אלה הצטופפו אחד ליד השני מנסים להשיג הרגשה של ביטחון, חמימות ותמיכה מפני איתני הטבע המשתוללים לנגדם.

בתוך כך, החל הגשם לגעור: "מה עובר עליכם?! אתם מכלים לריק את הזמן בפטפוטי הבל: 'מי מלך הצבעים?'. שכחתם רק דבר אחד, כל אחד מכם מיועד לתפקיד שמויחד רק לו ומכיוון שכן הוא שליט בלעדי בתחומו המסוים והמוגדר השונה מן האחר. עתה שלבו ידיים וגשו אלי!", ציווה.

עשו הצבעים כהוראתו, חברו אחד לעמיתו, אחזו זה ביד זה כמו חברים טובים והתקברו אל הגשם שהמשיך לגלות צפונות ונסתרות: "מכאן והלאה, כשירדו גשמים, כל אחד מכם יושיט יד לצבע שליידו וכך תמתחו את עצמיכם מקצה אחד של קו הרקיע עד לצידו האחר של השמיים. למחזה המרהיב הזה יקראו הבריות: "קשת". זו תהיה תזכורת לכך שאתם יכולים לחיות ביחד בשלום ובהכרה הדדית חיונית".

"ומאז" - כך ממשיכה לספר, האגדה הקסומה, "בכל פעם שגשמי ברכה שוטפים את העולם הגדול. חלה הפוגה והשמש מופיעה מחייכת מבין העננים, אז צצים הצבעים ומתאגדים בקשת עגולה, צבעונית